

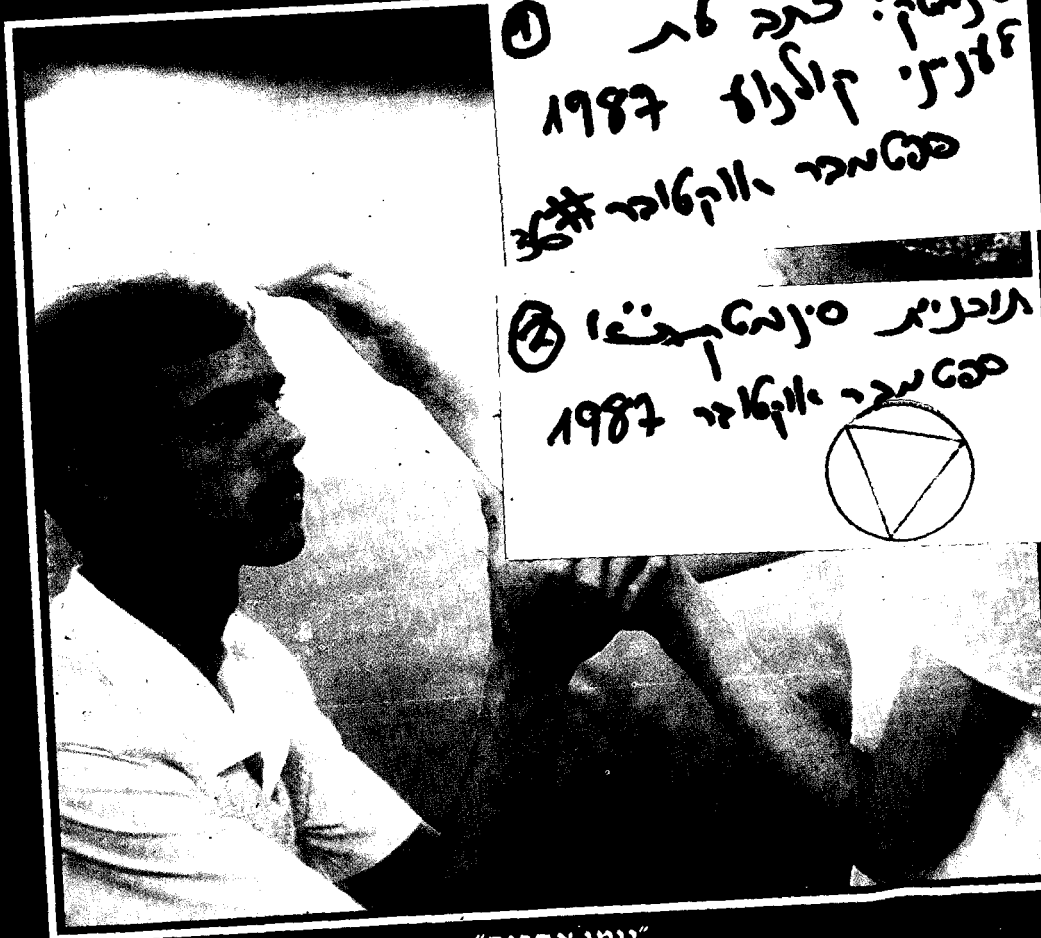
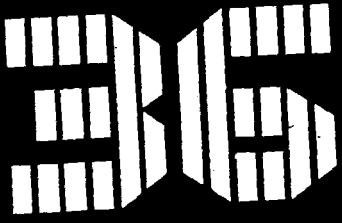

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטה תל-אביב

הקולנוע הישראלי היום

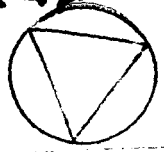
ניקוויסט • סקולה • אנגלופולוס

תכנית סינמטק לספטמבר-אוקטובר 87

סינמטק: כתב עת
ז'אנר: קולנוע 1987
פסטהר, אוקטובר 87

ז'אנר: סינמטק
פסטהר, אוקטובר 1987

"יומן אהבות"

סרטו החדש של הבמאי אוריין וינגר

פרס בימוי
1987

שילה מק'קרת'י

בקרוב בקולנוע בחודיאוון תל-אביב

I'VE HEARD
THE MERMAIDS
SINGING

ISN'T LIFE THE
STRANGEST
THING YOU'VE
EVER SEEN?

WRITTEN & DIRECTED BY
PATRICIA ROZEMA

שמעתי את בנות הים שרות

סינמטק תל-אביב

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל-אביב

הקולנוע הישראלי משגשג. אם לא כולו, אז בחלקו. כך לפחות ניראה בקיץ זה שבו שני הלהיטים הקופתיים הגדולים הם לא שם זין ובלוז לחופש הגדול. אחרי הבורקאס וסרטי הנעורים, אחרי שגמרו לדון ביחסים בין יהודים לערבים, נדמה שצה"ל הוא הסוס החדש שמוביל במירוץ על לבו וכספו של הצופה הישראלי. מאיר שניצר עומד על פני הקולנוע שלנו היום וקובע: זה מה שיש. (עמוד 4)

הראיון עם הבולט בבמאי יוון תיאו אנגלופולוס מתקשר הן לפסטיבל שהיה, פסטיבל ירושלים, שם הוצג סרטו הקודם, מסע לקיתרה, והן לפסטיבל הבא, פסטיבל חיפה, שם יוצג סרטו החדש ביותר, מגדל הדבורים, עדנה ודן פיינרו פגשו את אנגלופולוס בונציה, מיד לאחר הצגת הבכורה של הסרט החדש ושוחחו על הקו החדש ביצירתו. העילה לפגישה עם סוון ניקוויסט, הצלם השוודי הגדול, היתה הצגת הקרבן בפסטיבל הסרטים בקאן. ניקוויסט זכה לפרס על תרומתו בסרט של טארקובסקי ואכן השיחה התחילה מסרט זה אבל התפשטה גם לכיוונים האחרים הנוגעים לקריירה של מי שנחשב היום לאחד הצלמים הגדולים בעולם. בדור שאחרי הענקים פליני, ויסקונטי ואנטוניוני, נחשב אטורה סקולה לבמאי מוביל בקולנוע האיטלקי. בישראל מכירים אותו רק בקושי. אולם בחודש הבא עומדים להציג את סרטו החדש, המשפחה. הסינמטק מארגן רטרוספקטיבה של סרטי הקודמים ויש אפילו תיקווה שסקולה עצמו יהיה נוכח בכל השמחה. לקראתה אנו מביאים סקירה מפורטת של עבודתו בקולנוע בליווי פילמוגרפיה מלאה.

עדנה פיינרו

סקולה - ראיון ופילמוגרפיה

סינמטק

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל-אביב גליון מס' 36

ספטמבר - אוקטובר 1987

מפיק: אלון גרבוז, מנהל

סינמטק תל-אביב

עורכת: עדנה פיינרו

מערכת: צביקה אורן, גידי

אורשר, יכין הירש, דני

ורט, שאול שיר-רון, מאיר

שניצר, דן פיינרו

תעוד: דני ורט

תכניה: נורית צרפתי

טלפון: 03-438131

כתובת המערכת: סינמטק

תל-אביב, עיריית תל-אביב

כתובת הסינמטק:

בית מפעל הפיס

רחוב הפטמן 3, ת"א.

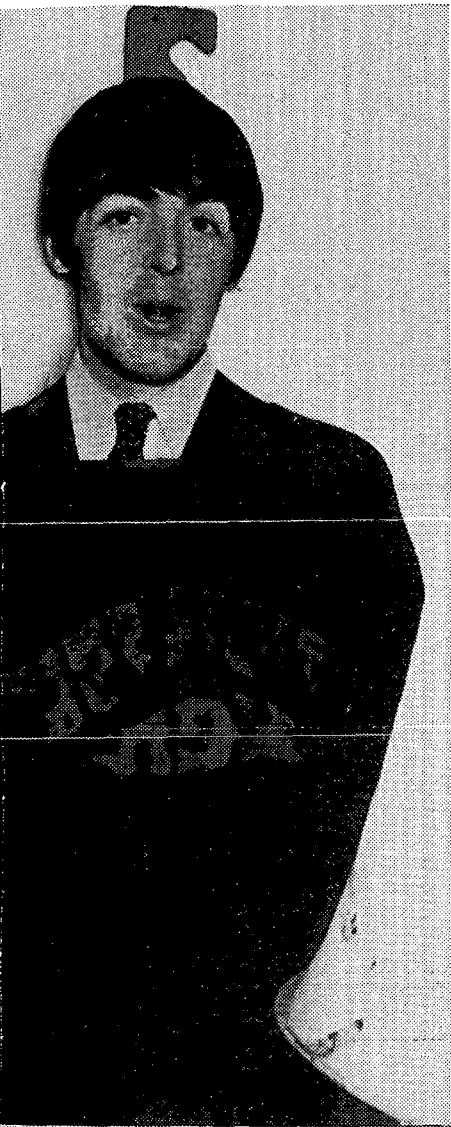
פיקוח דפוס: חיה

שיזף-מיכאלי

סדר, לוחות והדפסה:

גרפוליט

כל הזכויות שמורות למו"ל

ממשיכים לחפש את הפטנט.
 הימרו על הערבי, עשו הסבה
 לצה"ל, לסרטים דוברי
 אנגלית. הציעו הצעות
 קומיות, מנסים את האופציה
 הנוסטלגית, בונים על רגש
 האשמה הציוני, שוכחים את
 קיומו של הקולנוע האישי.
 בקיצור, עושים כאן
 סרטים, והרבה.

א. סוס ערבי

את הסוס הערבי ימשיכו להריץ כנראה רק בעפולה, רק על מסלוליה המאובקים של הסוסיאדה השנתית. הקולנוענים, מכל מקום, ירדו כבר מהסוס הזה בזחילה, וויתרו כנראה על תיקון העולם. מלכתחילה נשמעו טרוניות וטענות-נגד. ממש עם פרוץ הגל הערבי בקולנוע הישראלי היו שקמו וטענו נגד האופנתיות הזאת, נגד "אוהל הדוד תום" בנוסחו הערבי. ואכן, היה משהו נמהר בהתנפלות ההמונים על הפלסטינים ומצוקותיהם. משהו נמהר, ולא לגמרי כנה. קשה היה לעמוד מול השטף הפתאומי ההוא. לאחר שני דורות של עיצוב סרטי-בריוחה, החליט לפתע המוצר שקרוי הקולנוע הישראלי, לנקוט עמדה פוליטית, לחדד את חושי התברתיים. המטרה המזדמנת: הפלסטיני. מטרה פשוטה, מוגדרת, נוחה למניפולציה ולעיצוב סימלי. הושט היד וגע במ. ורבים שלחו אצבעות חמדניות, מיששו את הסחורה הערבית, ודרכה ניסו למצוא לעצמם את המשבצת של מתקני עולם. לא את תיקון העולם הפלסטיני הם חיפשו להם, אלא את ההגדרה שלהם-עצמם בתוך ההיסטוריה הקצרה של הארץ הזאת.

"חמסיין", "מגש הכסף", "מאחורי הסורגים", "כיום בהיר אפשר לראות את דמשק", "גשר צר מאד", "חיוך הגדי", "סרט לילה", "נאדיה", "המא-הב", "אוונטי פופולר", "אסתר המלכה". מבלי להידרש לחלוקת ציוני שבח לסרט זה או אחר (ואפשר בהחלט לעשות זאת), ניתן להגדיר את הגל הזה כגל של פרוייקטים קולנועיים, ולא דווקא של מחאה אותנטית. החיפוש לא ביטא כמיהה של ממש לאיזו מהפכה חברתית, אלא הימור על פרוייקט שיניב תוצאות מסחריות טובות. אין, ומעולם לא היה בכך שום רע. להיפך, גם הטיפול האמריקני בנושא הוויאטנמי עוצב בנסיבות מסחריות דומות. חיפשו סוס טוב כדי להדהיר אותו בדרך לקופות. המיוחד בגל הערבי של הקולנוע הישראלי היתה העמדת הפנים הגוחנת. כולנו צדיקים. כמובן שזו הכללה

דור צווינגנום ב"בלוז החופש הגדול" של רנן שור.

זה מי

מאיר שניצר

ה שיש